

[Hans Rasmussen.]

angaar, ønsker jeg paa min Gruppes Vegne at sige, at vi vil være med til at underkaste det en velvillig Behandling; men vi ønsker dog overvejet, om der ikke kunde være Anledning til, trods de forholdsvise betydelige Nedsættelser, der er stillet Forslag om her, for enkelte Sætsar alligevel at gaa noget længere ned. Det har jo udviklet sig til en lille fin Forretning for Staten at drive Retspleje. Forholdet er det, at medens man paa Finansloven for ca. 15 Aar siden kunde se Indtægten for Statskassen ved Sportelafgifter opført med 3 Mill. Kr., er vi nu oppe paa over 8 Mill. Kr. Det er en Stigning, der er ganske betydelig; og selv om den nye Retspleje har medført stærkt forøgede Udgifter, er Forholdet utvivlsomt alligevel det, at Staten tjener en pæn Sum ved Retsplejen, og det synes jeg egentlig ikke burde være Tilfældet.

Jeg vil nu have Lov til i Forbindelse med en kort Omtale af det foreliggende Forslag at henlede Opmærksomheden paa det efter min Mening ønskelige i at skride til en Ændring af enkelte andre af Paragrafferne i Loven om Retsafgifter end dem, der her er stillet Forslag om. Jeg skal gøre opmærksom paa, at vi paa det før nævnte Forslag fra den højtærede Justitsminister har en Paragraf, om hvis Indhold der her paa Rigsdagen har været fuld Enighed i de senere Aaringer. Det drejer sig om at imødekomme et her til Rigsdagen gentagne Gange indsendt Andragende fra Organisationen af Handels- og Kontormedhjælpere i Danmark, som har ønsket, at Sager mellem Medhjælpere og Principaler skulde kunne behandles med Hensyn til Afgifter paa samme mere lempelige Vis, som Tilfældet er med de øvrige i § 15 i Loven om Retsafgifter nævnte Sager, der angaar Forholdet mellem Husbond og Tyende, mellem Søfolk og Redere o. s. v. Jeg synes, det vilde være rimeligt, naar vi nu skal til denne formentlig ret hurtige Ændring af Loven om Retsafgifter, at tage dette Spørgsmaal med i denne Forbindelse, ogsaa fordi jeg har Indtryk af, at i den Forbindelse, hvori dette Spørgsmaal tidligere er bragt frem, nemlig med Retsplejelovsændringerne, er det blevet koblet til et Evighedsmaskineri, som ikke synes at kunne faa Ende. Og da det naturligvis har Værdi for Handels- og Kontormed-

hjælperne at faa dette i Orden, henstiller jeg, at man medtager denne § 1 i Justitsministerens før nævnte Forslag, naar vi alligevel skal til at ændre Loven om Retsafgifter; der er ingen Grund til at lade det ligge længere. Jeg gør opmærksom paa, at skiftende Ministre har fremsat ligelydende Forslag derom, og i Betænkningen fra Retsplejeudvalget i Fjor vil man se, at Udvalget som Helhed var enig om at anbefale, at der nu blev taget Hensyn til Handels- og Kontormedhjælpernes Henvendelse; men jeg føjer yderligere til, at jeg mener, det burde overvejes, om man ikke burde flytte alle Sager, der angaar Forholdet mellem Tyende og Husbond, Søfolk og Redere, Handels- og Kontormedhjælpere og Principaler, over i § 16 og gøre dem fuldkommen afgiftsfri. Jeg synes, der er noget urimeligt i, at Sager angaaende Vederlag for udført Arbejde, udført Tjeneste, skal belægges med Afgift, naar Forholdet udvikler sig til, at de paagældende maa forlange Indkaldelse for Retten for at faa tilkendt deres Tilgodehavende, Løn o. s. v. Samfundet bør her indføre en billig Retspleje. Der kan jo være Bekostninger nok i øvrigt forbundet med at faa sin Ret. Det betyder i mange Tilfælde slet ikke saa lidt for de paagældende. Jeg henstiller derfor, at man søger dette Spørgsmaal løst i Forbindelse med de her foreslaaede Ændringer.

Det vilde jo ogsaa være rimeligt, at der i alle Sager, der angaar Vederlag for udført Arbejde, gennemføres den Regel, at der ikke bliver Tale om nogen Afgift til det offentlige, naar der skal indstævnes Vidner eller for Retten foretages Afhøring af Vidner. Selv om vi gennemfører disse mindre Ændringer, vil der dog sikkert, naar vi bliver færdige, blive et Overskud i Behold for Statskassen.

Jeg kan slutte mig til de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Christen Christensen gjorde paa Venstres Vegne med Hensyn til Sager, der angaar Mortifikation og Ejendomsdom. Der er noget urimeligt i, at der skal svares Afgift, baade naar der i Henhold til Retsplejelovens § 471 afsiges Kendelse om Udstedelse af offentlig Indkaldelse, og ogsaa, naar Sagen endeligt skal afgøres i Henhold til Retsplejelovens § 473. Det er saa meget mere urimeligt, som der ved den sidste Lejlighed, saa vidt jeg kan skønne,